

עלון קיבוץ העוגן מס' 67 | נובמבר 2017 | חשוון-כסלו תשע"ח

נכה זה כשיש שניים גליון ביתנו חוגג שנתידים

אסנת דותן ואבינועם הלמן

אביב ואלינוי גרנות

יעל ואסף תמיר

נועם וענבל פלג חיים

נעמה ויפעה דותן

חווה גולדשטיין ויירה יעקובוביץ

אריאל ויונתן רונן

נעמי הלוי ויפתח גולדשטיין

דליה לוי וחגי אלון

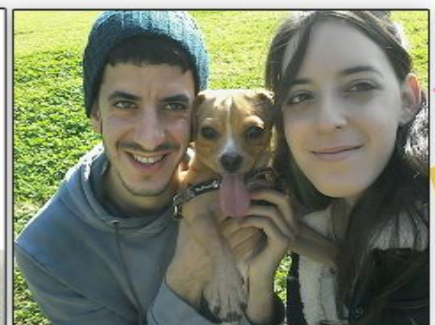
אפרת ועירית יעקב

אראלה דגן ושולה פולק

יולה מזרחי ולנה פסולל

הגר ויובל אמסטרדם

שלום לכם ולכן ביתנו חוגג שנתיים!

קשה להאמין, איך חולף עובר הזמן, יום רודף יום, חודש ועוד חודש, גיליון ועוד אחד, והנה כבר 24 גיליונות מאחורינו...

עדיין מוצאות כל פעם מחדש נושאים מעניינים למלא בהם את הדפים, אנשים מרתקים, חוויות מיוחדות שעוברות על קיבוצנו, ואפילו, לא תאמינו, מדי חודש בחודשו, נאלצות להעביר מספר אנשים לחודש הבא כי הגיליון צר מלהכיל, אנשים רוצים לכתוב, להשמיע, לספר, לשתף, ואנחנו שמחות שיש לקיבוץ כולו, ולכל חבר וחברה, מעין שופר קטן, בו הם יכולים להביא לידי ביטוי את שעל ליבם.

לעיתים אומרים לנו, כי העיתון מתקתק מדי, לא נשכני ובוועט, ואנחנו תמיד משיבות שדלתנו פתוחה לכל אחד ואחת לבוא, לכתוב, לבקש להתראיין, ללא כל מעצורים. עד כה, למעט מקרים בודדים ביותר, אפשרנו להוציא כל מה שהתבקשנו, ונמשיך לעשות זאת.

חשוב לנו לציין, ש"ביתנו" לא יכול היה להתקיים זמן כה רב, ללא כל האנשים הרבים שעוזרים לנו ללא הרף. כאן המקום לאמר תודה גדולה לכל **הכותבים והכותבות**, הצלמים והצלמיות המוכשרים והמוכשרות שלנו, שמוציאים תחת ידיהם כתבות מעניינות ועשירות, ועושים זאת מכל הלב ועם המון רצון טוב. בלעדיתם כל המפעל הזה לא היה מתקיים: **גדי גדיש, מרגה דה ברין, ליאורה ויוסקה אגם, קרן שקד פוקס, איילת ענבר, סמדר הראל, רוני בלייר, שני אגם נאור, בטי מרטין קורן, גליה אנדי פונטרמולי, ריקי שנול פוקס, זהר גדיש עובד, רעות קדר, סיון ענבר, טליה ודוד פלג חיים, לילך גל נשרי, אלון רוטשילד, מנדי פאלק**, תודה גדולה גם לצוות שמלווה אותנו מההתחלה: המאיר המוכשר עם ידי הפלא **יעקב גוטרמן**, שמוסיף צבע, קסם וטונות של כישרון לעלון שלנו, והכל במהירות האור ובקצב מסחרר. **לרוני אסקפה שני**, המעצבת הנפלאה והמקצועית שלנו, שמצליחה לג'נגל עם 3 ילדים בבית, תמיד עומדת בדד ליון הלא פשוט שאנחנו מעמיסים עליה, והכל ברוח טובה וברוגע, **לדינה וייג**, שבכל חודש מחדש יושבת על המדוכה ומכינה לנו תשבץ המתאים לאופיו של כל גיליון, עם ידע כללי עשיר ומגוון והגדרות שאין להן סוף, **ולרותי הילר**, שהצטרפה לצוות שלנו לאחרונה, ומצליחה להוציא לנו מן העבר הרחוק תמונות נפלאות שמרגשות את כולם, מלאה במרץ ועמוסה בהמון רצון טוב. **אורי גל** שכבר הודינו לו לא מעט ובהחלט יחסר לנו, ואחרונה חביבה, **רונית מרר**, שמחלקת איתנו את הגיליונות לתאי הדואר בחשכת הליל, בשעות לא שעות, ותמיד, עם חיוך וטונות של רצון טוב. תודה לכולכם. ועכשיו לגיליון נובמבר:

כשחוגגים שנתיים, מה יותר מתאים מאשר לתת במה גם ל...תאומים! אז בדקנו וגילינו שבקיבוצנו היו במהלך השנים **13 זוגות תאומים!** (בתקווה שלא פספסנו אף אחד או אחת...), ואפילו זוג תאומות שאוטוטו יחגו 100... למדנו שתאומים זהים נוצרים כאשר הביצית המופרית מתחלקת לשניים ב-3 הימים הראשונים שלאחר ההפריה, ושלכל אחד מהם שלייה משלו ושק היריון משלו. ושבהעוגן היו תאומים שהופרדו מיד עם לידתם... ועוד ועוד סיפורים שהבאנו לכם כאן שכולם עוסקים בתאומים.

ברכות חמות לחברי הועד ולחברי הנהלה כלכלית, לאלו שממשיכים ולאילו שמתחילים, מאחלים לכם שתצליחו יחד להגיע להחלטות וליעדים שיובילו את כולנו למקומות טובים, עם הפנים קדימה, ברוח טובה ובשיתוף פעולה פורה ומפרה. ולא נשכח את ארוחת שישי הנפלאה, שנערכה ממש לאחרונה ונחלה שוב הצלחה גדולה, וגם היא, קשורה למספר 2 ומציינת את הפעם השנייה לקיומה – כן ירבו...

את חג החנוכה הקרב ובא, החורף המגיע אלינו בצעדי ענק, צניחת הטמפרטורות, התפילות שלא יהיו הרבה הפסקות חשמל, הצפות, סערות, ובעיקר שיהיה שקט ורוגע בארצנו ובעיקר בקיבוצנו...

קריאה מהנה לכולכם ולכולכן.

רוית ומרב

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורוית ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וייג תמונות ארכיון: רותי לקנר הילר

אח בכור: אח לתאומים (אחלה-תאומים)

גדי נדיש

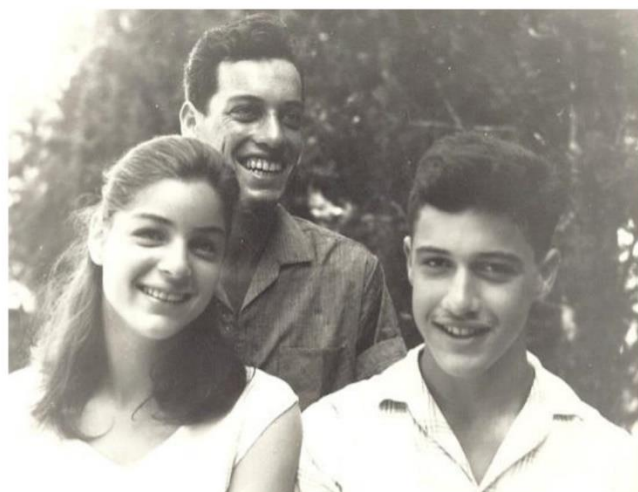
כך למשל זכור לי, שיום אחד נסענו כל קבוצת "רימון" לטיול ביפו. מאיר פ. המחנך שלנו, נתן לכל ילד 50 גרוש לבזבזים בעיר, ואני מיד חשבתי כיצד אוכל לפנק את האחים שלי. לשמחתי, בקיוסק קרוב נמכרה שלוה צבעונית, שבאותם ימים נקראה "שמחה-זיזי-מותק". קניתי לכל אחד מאחיי שקית וויתרתי על הממתק הטעים בעצמי.

עד עכשיו סיפרתי על עצמי ביחס לאחים שלי. מעניין מה הם חושבים על אחיהם הגדול?!

.....
עד ינואר 1952 הייתי הבן היחיד במשפחה. באותו החודש הגיעו לעולם נעמי ויפתח, ואני זכיתי בהיותי בן 4 בתואר מכובד - האח הבכור.

בשנים הללו לא היה אולטרא סאונד, כך שאת הסיבה לבטן הגדולה שאמא שלי "סחבה", ידענו רק ביום הלידה: זוג תאומים, שנולדו במשקל כולל של 6.500 קילו (כנראה מאוד נהנו שם בפנים...).

כאשר אבי, פוצו, רצה להתקשר לביה"ח בחדרה לברר מה נולד, הסיעו אותו בטרקטור אל קיבוץ מעברות, מכיוון שבהעונן לא היה טלפון. הידיעה על התאומים הייתה משמחת עד מאוד במשפחה וגם בקיבוץ: בערב, כשהתלוויתי אל אבי בדרכו למקלחת הפח המשותפת, קיבלו את פניו המתרחצים בשאגות שמחה ומזל טוב. אני, בתור אח בכור, קיבלתי באהבה את תפקידי - הייתי אח דואג, נהייתי מאוד מהתוספת המשפחתית, ולא הרגשתי מקופח בשום צורה (אולי קשור העניין לכך, שאת רוב זמני העברתי בלינה ובחינוך המשותף, ולא בתא המשפחתי המצומצם כפי שקורה היום).

דינה וויג - סבתאומים

קרן שקד פוקס

דינה, בתם של **מאיר ולביאה פורגס ז"ל**, ממייסדי הקיבוץ, בת קבוצת תומר, גרה בקיבוץ כל חייה. בשנת 1976 נישאה ל**ביל וויג ז"ל**, שהגיע לקיבוץ עם בתו **דניאלה**, ולשניים נולדו עוד שתי בנות - **שלי ונטלי**. דניאלה גרה כיום בצור משה עם בעלה **אנדראה** (בן משפחת מאור) וילדיהם. שלי גרה בקיבוץ עם בעלה **שי** ושלושת בניהם, ונטלי גרה בכפר סבא עם בעלה **נדב** ושתי בנותיהם. דינה עובדת ב"קפיצי נורדיה", כמזכירת ייצוא ומזכירת מנכ"ל. העבודה תובענית - לרוב חוזרת הביתה אחרי 18:00 בערב - אך מעניינת.

נפגשנו כדי לשמוע קצת על איך זה להיות סבתא לתאומים. לשלי נולדו לפני 5 שנים **אריאל ויונתן**, תאומים זהים, אחים לאיתן אחיהם הבכור (בן 8). כששלי גילתה שהיא בהיריון עם תאומים היא באה להוריה ואמרה להם שיש לה הפתעה. ביל מיד ניחש שהיא בהיריון עם תאומים, בנים! דינה מדגישה שבעצם - סבתאות לתאומים לא הייתה חדשה ומיוחדת עבורה, שכן לדניאלה ואנדראה גם יש תאומים - **מאי ונווה**. כשאתן נולד זה נראה היה לה קל, לטפל "רק" בילד אחד... וכשהופיעו אריאל ויונתן זה בעצם היה משהו מוכר.

השנה הראשונה עם תאומים היא קשה מאוד להורים ודינה עזרה ישר מההתחלה, אך בגלל העבודה לא יכלה לעזור הרבה. העזרה הייתה לרוב אחרי שש בערב, מיד עם שובה מהעבודה. כשהייתה איתם לבד זה היה מאתגר, במיוחד כשלחגיגה היה שותף גם איתן החמוד, שהיה עדיין קטן. אך עם הזמן הכל נהיה יותר קל. גם כיום עוזרת ככל יכולתה, בעיקר בסופי שבוע ובערב. יש לה תפקיד קבוע להוציא את הילדים מהגן ביום שישי, ולהיות איתם עד שההורים חוזרים מהעבודה. הבנים גרים קרוב ובאים אליה הרבה. הם חמודים מאוד מאוד, וקשורים אליה. מרגישים אצלה בבית. לרוב הם משחקים יפה, רגועים ומעסיקים את עצמם. הם משתפים פעולה ומקשיבים בקולה של סבתא... רק לאחרונה שמרה עליהם דינה 5 ימים - ולכולם היה כיף ממש! יונתן ואריאל הם תאומים זהים, דומים מאוד, אך דינה הצליחה להבחין ביניהם כבר מההתחלה. הרבה מתבלבלים ביניהם, אך הם לוקחים זאת ברוח טובה. הם מאוד קשורים אחד לשני. למשל, אם אחד מהם נופל או נפצע, השני מאוד מודאג. נראה כי העובדה שהם תמיד שניים פיתחה אצלם תחושת ביטחון. כשהם היו קטנים הם רבו יותר, כיום מסתדרים מצוין. מה שיפה לראות, זה שהם גם בקשר מאוד טוב ומיוחד עם איתן. הם לא "שניים נגד אחד", ומשחקים מאוד יפה ביחד איתן.

עם כל הדמיון בהתנהגות ובתחומי העניין שלהם, כמובן שיש שוני בין השניים - בצורת המשחק, במידת הבגרות, החברותיות. אך שניהם מקסימים ודינה מאוד אוהבת ונהנית להיות איתם - לטייל עם הכלבים, לשחק, לספר סיפורים, ובכלל.

לסיכום, אומרת דינה, להיות סבתא לתאומים זה כיף כפול!

דליה וחגי אלון - נולדו תאומים, גדלו כאחים

ההנהגה החליטה...

"כשקצת גדלנו והגענו ל"שישיות", מיד הפרידו אותנו. חגי היה בשישייה בה היו: **יאיר קרני, אסא באומר, דוד קורן, רעיה פוקס**. דליה חלקה שישייה עם: **ענת נשרי ז"ל, חוה איזלר, מיכאל עזר, צביקי שמרר, נורית לוסטיג ז"ל**."

באותה תקופה, 'גדולי הדור', מרים רות ז"ל, הסופרת הידועה, זו שכתבה את 'מעשה בחמישה בלונים' ועוד כמה ספרים אהובים, ועבדה כמפקחת בקיבוץ הארצי על גני הילדים, וגדעון לוי ז"ל, פסיכולוג חינוכי ואביו של איש הצבא עמירם לוי, חשבו שנכון וראוי להפריד תאומים כבר בגיל קטן ולא להשאירם יחד בפעוטון נים ובהמשך גם בגנים ובבית הספר.

דליה חושבת שנכון היה להפריד ביניהם. חגי חושב שזה היה הזוי...

חגי: "למרות שאני התחלתי כיתה א' ודליה נשארה בגן, היא ידעה לקרוא לפני... או למשל כשהייתי בכיתה ב', והשתייכתי לחברת הילדים, דליה, שהיתה אז רק בכיתה א', לא היתה שייכת לחברת הילדים. ולמרות שידוע גם היום, שבנות מתפתחות בגילאים הנמוכים הרבה יותר מהר מהבנים, עדיין החליטו שאני אקדים את דליה בשנה. בהמשך אני עליתי למוסד החינוכי ודליה נשארה שנה נוספת בקיבוץ.

גדלנו כאחים. לא כתאומים.

דליה: "האמת היא, שבסבה"כ גדלנו כאחים ולא כתאומים. ההורים מעולם לא הלישו אותנו באותם בגדים ודאגו תמיד לשמור על הפרדה בסממנים חיצוניים".

רוית ברוך, מרב אילן

בשבת חמימה בצהריים, נפגשנו במרפסת המטופחת בביתם של **דיאנה וחגי אלון**, להכיר ולשמוע מקרוב, איך גידלו פעם, לפני המון שנים, תאומים שנולדו בקיבוץ שהיה בתחילת דרכו.

לפגישה הצטרפה התאומה של חגי - **דליה**, שעזבה לפני שנים רבות את הקיבוץ אך מקפידה להגיע לא מעט לבקר את האח התאום ואת האח הבכור הנוסף המתגורר בקיבוץ - **אשר אלון**.

קצת היסטוריה

"נולדנו בשנת 1951", הם מספרים לנו, "כל אחד מעל 3,200 ק"ג. דליה נולדה ראשונה, וקצת אחריה הגיח חגי. ההורים **שרה ואריה ז"ל**, גרו אז בצריף קטן, השירותים היו מחוץ לצריף. אמא היתה ממש ענקית. בימים האחרונים בקושי הצליחה להתנהל לשירותים. אבא עזר לה כל הדרך... אז, לא היו האמצעים והמכ"שירים לדעת כמה תינוקות יש ברחם. אמא היתה בהלם בזמן הלידה כשהבינה שמדובר בשניים ולא באחד..."

"צבי הלמן ז"ל, הדוד שלנו, הסיע את אמא לבית היולדות. אבא לא נכח בלידה. כשצבי חזר בערב, הוא סיפר לכולם בשיחת קיבוץ שבדיוק התקיימה אז, שלשרה הלמן נולדו תאומים. איש לא האמין לו... זה היה דבר לא מוכר אז בהעוגן."
"אשר נולד 6 שנים לפנינו. 4 שנים אחר כך נולדה **עדה ז"ל**, שנפטרה בגיל 7 חודשים ממחלת הפוליו, וקבורה בהעוגן."

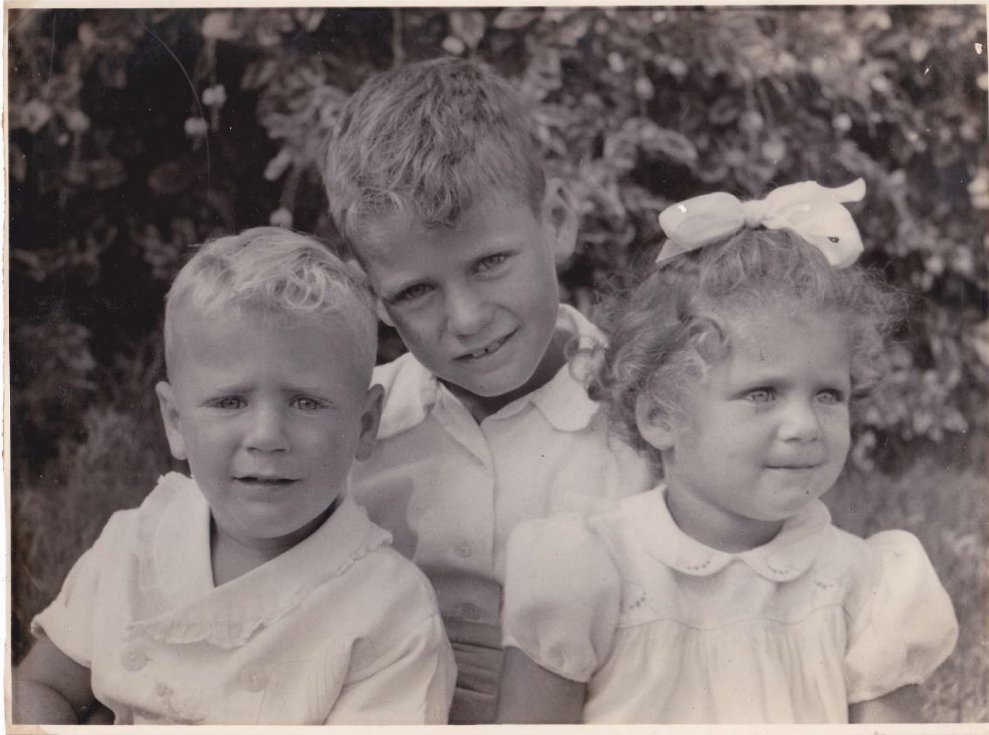
מבית היולדות - היישר לבית התינוקות בקיבוץ

"מייד כשהגענו מבית היולדות, נשלחנו לבית התינוקות בקיבוץ. אמא הניקה כל העת. אבא עזר לה המון. כל פעם שהניקה את אחד מאיתנו, הוא היה מחזיק את השני.

אבקה שרון ונחמה הלמן

ז"ל, היו אחראיות על כל מערך ההנקה של האמהות באותו זמן, ועזרו לאמא המון להסתדר עם ההתארגנות הלא פשוטה הזו. אבא לא קיבל חופשת לידה והיה כל הזמן עייף... לא היו אז עגלות מיוחדות לתאומים, ובמסגרייה הקטנה שהיתה אז בקיבוץ, בנו במיוחד עבורנו עגלה שבה היה אפשר להתנייד בין החולות בקיבוץ. שבילים וכבישים מסודרים, לא באמת היו אז."

שרה הלמן, האמא, עבדה שנים רבות בבתי ילדים. שניהם נפטרו בשיבה טובה.

דליה חיה כבר 42 שנה בכרמיאל, נשואה ל**איליה**, פסיכולוג חינוכי, אמא לשלושה וסבתא לשתי נכדות. היתה שנים רבות מורה לביולוגיה ומיקרוביולוגיה, וב 12 השנים האחרונות, לאחר שפרשה מהוראה, הקימה יחד עם בעלה מרכז לאבחון ליקויי למידה ומתעסקת בכך עד היום.

כשיש לה זמן היא מאוד אוהבת לקרוא ספרות עיון וספרות יפה. חגי למד תואר ראשון במזרחנות והיסטוריה במכללת אורנים, עובד שנים רבות ב"אמבר" בייצור תערובות, נשוי ל**דיאנה**, אבא של **אמיר**, **אריאל** ו**יאיר**, וסבא של **לואיזה** בת השנה וארבעה חודשים.

גם הוא כמו דליה, אוהב לקרוא וקורא הכל ומאוד מהר. ממש תולעת ספרים. דליה מספרת, שבתקופת חברת הילדים, לא היה ספר בספרייה שהוא לא היה רשום עליו... עושה המון ספורט. רץ, הולך, תמיד בתנועה.

שניהם יודעים לספר לנו על ילדות מאושרת, הורים שתמיד היו פנויים אליהם בשעות אחה"צ, ויחסים טובים מאוד בין שניהם במהלך השנים וגם היום.

דליה: "אבא סיפר לנו, שכשחגי היה בן 3, הוא אמר להם: 'רציתי אחות. אבל לא כזאת. או קטנה או גדולה. לא כזאת...'"

האם כמו בסיפורים על תאומים, קיימת בינכם טלפתיה?

"לא. בכלל לא. אולי זה קשור לכך שמגיל מאוד צעיר הפרידו אותנו בכל המסגרות".

במה אתם ממש דומים?

"שנינו אוהבים מאוד לאכול. הכל מהכל. לא בררנים. ירשנו את זה מאבא".

האם חששתם שגם יהיו תאומים?

חגי: "לי אף פעם לא היתה בעיה עם זה, ולא התעסקתי בשאלה הזו מעולם".

דליה: "גם לי לא היה שום חשש בנוגע לזה. מה שכן ברור לי, שבמרוצת השנים, עד היום, אספתי לי חברות קרובות שהן בעצמן תאומות... כנראה שזה לא סתם".

עם השנים, עזבה דליה יחד עם ההורים את הקיבוץ, לאחר שחיו בו 27 שנים, מה שהיה נחשב אז למעשה יחסית חריג. ההורים הרגישו שהקיבוץ לא נשאר כשהיה, והעדיפו למצוא מקום אחר לחיות בו. למרות זאת, נשאר ביחסים טובים עם כולם, המשיכו להגיע לבקר ולא עזבו עם מטען כבד.

האב, **אריה אייזקוביץ**, כך תמיד קראו לו, היה ממקימי מפעל העוגנפלסט, מהנדס מכונות במקצועו, שעבד במפעל ובמוסך, והמציא עבור גידולי המלונים, מכשיר לפריסת מנהרות פלסטיק כך שיוכלו להיפרס בשטח ע"י טרקטור ולא בידיים.

נועם וענבל - התאומות לבית משפחת פלג-חיים

דוד פלג-חיים

מעשה שהיה כך היה...

טליה נכנסה להריון בפעם השנייה... עד כאן הכל כמתוכנן. נכנסים לשגרת בדיקות, הראשונה בהן היא בדיקת דופק שנערכת אצל רופא/ת הנשים בעזרת אולטרסאונד. הדופק נצפה ולא נרשמו אירועים חריגים. אבל מתישהו באמצע שבוע כלשהו נסענו לרעננה כדי לעשות בדיקת שקיפות עורפית. טליה נכנסה לרופא ואני נשארתי בחוץ עם **עדי**, בגן שעשועים סמוך.

כעבור חצי שעה היא חזרה בפנים קפואות. שאלתי... נו.. זה בן? ענתה "לא". זו בת??? ענתה "לא". אז מה זה??? "זו בת. ועוד בת", היא לחשה בקול רועד.

אני התגלגלתי על הדשא מרוב אושר, טליה נכנסה למצב של שוק טוטאלי במשך שבוע בערך, לפני שהיא בכלל הצליחה לעכל את הבשורה, וכל השאר היסטוריה. טוב לא בדיוק היסטוריה כמו היסטוריה. בעיקר בשנה הראשונה. היה טירוף חושים. פתאום כל דבר שחווינו היה כפול בעוצמתו. כל החתלה - כפולה, כל הנקה - כפולה, כל השכבה - כפולה. כל הוצאה... כפולה.

הרגשתי באופן מאוד מילולי איך הביטוי "יצא מדעתו" מקבל צורה מוחשית. כאילו זכרתי שהייתה לי פעם דעת אבל פשוט לא הצלחתי למצוא אותה. היא יצאה ולא ברור מתי תשוב. לרגעים הרגשתי שחזרתי לצבא. שוב השכמות פתע באמצע הלילה. שוב אזעקות. היו לילות שמרוב השכמות נשארתי לישון בכוננות על הספה, לבוש מעיל, גרביים וכובע גרב לחימום, רק כדי לא להיכנס ולצאת מהמיטה כל הזמן.

וטליה? זו שנכנסה לשוק מכל העניין הזה בהתחלה... הצליחה להכיל את העניין הזה הרבה יותר ממני. עד היום אני מצדיע לה על זה.

עזרה בבקשה...

חינכו אותנו להיות עצמאיים מגיל צעיר, אבל כשהופכים להורים, בטח אם זה הורים לשתיים, צריך ללמוד איך לקבל עזרה, ללמוד איך לא להתעקש "להצליח" הכל לבד. אם אנחנו מאפשרים לעצמנו, ההורות מלמדת אותנו על קהילתיות, על תמיכה ונתינה. וזה וואחד שיעור שלמדנו. אז בהזדמנות זו גם נרצה להודות להורים שלנו - **מיכל ואילן, מלכה ויצחק**, הסבים והסבתות הכי בעולם - ולכל האנשים סביבנו שעזרו ונתנו יד וטיפול ודאגו להפוך את התקופה הזו לטובה ונעימה הרבה יותר.

תאומות זה המון התלבטויות

לקבל החלטות עבור תאומות זה לא עניין פשוט וכל קנייה מלווה בהתלבטות אמיתית... האם לקנות להן את אותו הדבר או דווקא דברים שונים? מצד אחד, אם קונים בדיוק את אותם הדברים זה כאילו שאנחנו מתייחסים אליהן כישות אחת ומתעלמים מהייחודיות של כל אחת בנפרד. ומצד שני... אם קונים דברים שונים... אנחנו סתם מכניסים את עצמנו לפינה. מי תקבל את הסגול ומי את הוורוד... ואז זו לא אוהבת את מה שקיבלה ומקנאה באחותה... וגולת הכותרת: ימי הולדת. שתי מסיבות או מסיבה אחת? ביחד? בנפרד? מה נאמר... חגיגה!

עדי, (שהייתה בת 2.2 כשנולדו התאומות) לקחה על עצמה בשמחה את תפקיד האחות הגדולה, היתה עדינה מאוד איתן, עזרה להאכיל בבקבוק או להחזיר מוצץ שנפל... ובעצם אפשר להגיד שזכתה בשתי מעריצות קטנות.

אז איך התאומות..?

הן נהדרות וקסומות, אבל כזו היא גם עדי שלנו, אז זו לא חוכמה גדולה. הן חברות טובות ועושות הרבה דברים יחד. כשהיו בגן ירדן הן אהבו ללבוש את הבגדים אחת של השנייה ולבלבל את הילדים בגן שלא יזהו מי זו מי. לפעמים הן נכנסות ל- Zone, צוחקות ומשחקות בכזו עוצמה עד שאי אפשר להפריד ביניהן גם אם ממש מתאמצים. חוץ מזה הן מתנהלות כמו אחיות רגילות לכל דבר ועניין. קצת רבות, קצת צוחקות, קצת אוהבות וקצת נלחמות על תשומת לב. אחיות...

זהות או לא זהות?

האמת... אנחנו לא באמת יודעים. הן כל כך דומות שנראה שהן זהות, אך העניין הוא שהן גדלו בשני שקי הריון נפרדים, מה שאומר שסטטיסטית רוב הסיכויים שהן לא זהות. זה תלוי בסופו של דבר ביום שבו הביצית התחלקה. אם הביצית מתחלקת בשלושת הימים הראשונים של ההפריה, יכול להיווצר מצב של תאומים זהים בשקים נפרדים. תכלס רק בדיקת DNA תאשר או תפריך זאת. ואת זה עוד לא עשינו...

אז למרות שהן נורא דומות... תסתכלו על היצירות שלהן. מה אתם אומרים? זהות או לא זהות?

התאומים כבר בני 30 – יעל ואסף תמיר

זהר נדיש עובד

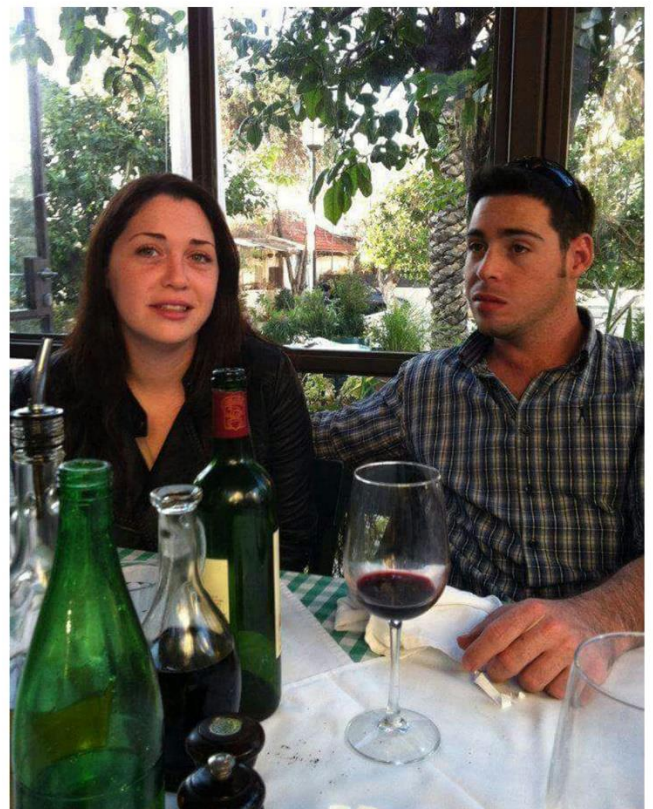
ב-16.11.1987, בבית החולים הלל-יפה, נולד **אסף**. חצי שעה אחריו - נולדה אחותו התאומה **יעל**. מאז ועד היום, חולקים התאומים מסע משותף של 30 שנים.

ילדותם עברה עליהם בקיבוץ, בו היו "זן נדיר", והיו במהלכה, לדבריהם, שני פרחים לא קטנים (ובאותה נשימה מעניקים צל"ש וממליצים על הוריהם, **טלי ומאיר תמיר**, להדלקת המשואה ביום העצמאות הקרוב...). כבר כפעוטות ניכרו ההבדלים ביניהם - אסף החל את חייו בתת-משקל, פיתח הרגלים משונים כמו הירדמות בחוץ בלבד, והיה אלרגי מאד. יעל, לעומתו, הייתה "ילדה לפי הספר". כילד, אסף לא ידע פחד מהו, ונהג לטפס על עצים גבוהים ולקפוץ מהם, וכך פתח את הראש לא פחות מ-4 פעמים. יעל הייתה צופה מהצד....

בתקופת הגן היו תחילה יחד באותו הגן, אך בעקבות מחקרים על תאומים שהיו פופולאריים באותה תקופה, הופרדו....

בבית הספר היסודי נהנו מהקשר המיוחד שלהם כתאומים, ומהביטחון שחשו, שלא משנה מה קורה - יש מישהו שעובר איתך את הכל. יעל הייתה אשפית באנגלית ואסף במתמטיקה, ובמשך שנים עשו זה עבור זה את שיעורי הבית....

ההורים מספרים על קשר מטא-פיזי מיוחד ביניהם (שמיחוס לעיתים לתאומים), בו יעל הייתה יודעת בדיוק היכן אסף נמצא מבלי שנאמר לה. כך למשל, יום אחד, בזמן שיעור בכיתה, הרגישה יעל צריבה ביד אשר עברה לאחר כמה שניות. כשהשיעור הסתיים, גילתה כי אסף נפצע בידו....

בתיכון בחרו שניהם לעשות בגרות במגמת תיאטרון, אך מעבר לכך נפרדו לגמרי. לכל אחד היו את החברים שלו. בשלב מסוים יעל ביקשה להצטרף לכיתתו של אסף, ואכן לאחר מחאה מצידה (שלא נרחיב עליה), זכו התאומים להתאחד שוב בכיתה י"ב.

אחרי התיכון שוב נפרדו דרכיהם - אסף התגייס ראשון לפלס"ר שריון 401 ויעל התגייסה לחיל הקשר בתפקיד מטמיעת מחשב, ושירתה שנתיים נוספות בקבע בבסיס בצאלים.

אחרי הצבא עברה יעל לתל-אביב ומשם לצפון הארץ לטובת לימודי תקשורת וקולנוע במכללת כנרת - "אחת התקופות הטובות בחיי". לקראת סיום התואר חזרה לתל-אביב ועבדה בשיתוף פעולה של חברת הפקות קולנוע עצמאי שמתמחה בז'אנרים מחוץ למיינסטרים. לפני כשנה וחצי חזרה להתגורר בקיבוץ.

אסף יצא לקורס מ"כים וחווה את מלחמת לבנון השנייה ואת מבצע עופרת יצוקה. בתקופת הצבא מספרים השניים כי הקשר המטא-פיזי התחזק. כשאסף היה במצבי סיכון, יעל חוותה חרדות. מעבר לכך, הדאגה ההדדית ליוותה אותם גם בתקופה קשה זו. לפני שאסף נכנס לעזה ונתקל במחסור באמצעי קשר, מיד דיווח ליעל וזו סיפקה לו בדרך לא דרך מכשירי קשר מוצפנים (כולם חזרו...).

לאחר הצבא עבד בגד"ש כשנה ואז נסע לטיול של כ-8 חודשים בניו-זילנד, אוסטרליה ותאילנד. לאחר מכן עבד בשגרירות ארה"ב כמאבטח אישים ולאחר מיונים ארוכים התקבל לעבודת ביטחון במשרד ראש הממשלה. תוך כדי, עשה תואר ראשון בממשל ויחסים בינלאומיים באוניברסיטת בר-אילן. לאחר מכן החליט לעשות הסבת מקצוע וחיפש את דרכו בעולם החינוך הבלתי-פורמאלי, ובעיקר עם נוער בסיכון. כיום אסף מנהל מסגרת משלבת של ילדים בסיכון בעיריית אור-יהודה זו השנה השנייה ולומד לתואר שני בניהול מערכות חינוך. מתגורר בגבעתיים עם בת-זוגו, ששמה, איך לא, יעל.

באופן כללי, הם למדו לחבב את התואר "תאומים" עם השנים, בעיקר עם ההתבגרות, ומבחינתם יש ביניהם ברית לא כתובה של ערבות הדדית יוצאת דופן. כמובן שלא הכל רוד, ורמת האכפתיות הגבוהה ביניהם לעיתים הופכת למעורבות יתר, מה שיצר ביניהם חיכוכים בתור ילדים ובהמשך בתקופת התיכון....

אבל היום, למרות הדרכים השונות מאד שבהן בחרו, יעל ואסף שומרים על יחסים קרובים - "יחסים פתוחים מאד, אנחנו נשענים הרבה אחד על השנייה ומרימים זה את זה כשצריך". הם נפגשים בעיקר בסופי שבוע בקיבוץ אבל מקפידים על קשר טלפוני הדוק.

מיתוסים על תאומים ובעיקר על תאומות

בטי מרטין קורן

תאומים תמיד דומים אחד לשני

לא נכון. ברור שיש דמיון מעבר למראה הפיזי, אך יש הרבה הבדלים ביניהן. טעמן בבגדים מאוד שונה. עירית אומרת שאף פעם לא רצתה לעבוד בגן ילדים. חלומה הגדול היה לעשות טיול בכל העולם והיא אף הספיקה בזמן קצר (35 שנות חיים) לגור ב-5 ארצות שונות (אוסטרליה, דנמרק, הולנד, איטליה וארה"ב). מאוד אוהבת כל דבר שקשור לאוויר (צניחה חופשית, שעורי טיסה). אפרת לעומת זאת, מאוד פוחדת מדברים כאלה ואפילו לא רואה את עצמה מגיעה לארה"ב.

תחרות היא חלק בלתי נפרד מהיותן תאום

נכון חלקית ובמיוחד בשנות הילדות וההתבגרות. עירית ואפרת מתארות את נושא הקנאה כאחד הדברים היותר קשים בלהיות תאום. זה סוג של מטען - כל הזמן מתחרות על תשומת לב, כי מתחילת החיים לא היינו לבד. גם על המחשבה מי יותר טובה בזה או בזה.

יחד עם זאת, עירית ואפרת מסכימות שלהיות תאומה זה דבר מעצים ומעניק המון כוח במיוחד בתקופות קשות. "גם אם היינו לבד, תמיד היה לנו אחת את השנייה, תמיד יש על מי ליפול. לא להיות לבד" אמרה עירית.

האם הייתן רוצות להיות אמא לתאומים/ות?

מאוד מעניין שגם כאן, תשובותיהן היו שונות לחלוטין. עירית אמרה "זה נראה לי קשה מדי להורה. בגלל שאני תאומה, אני רוצה לחוות את ההיפך".

אפרת לעומת זאת אמרה ש"החלום תמיד היה להביא תאומים. אני אוהבת לעבד את הדברים מכל הכיוונים - גם להיות תאומה וגם להיות אמא לתאומים".

אז נכנסתי עם טיפה קנאה, ולמען האמת, סיימתי את הראיון עם יותר הבנה על הקושי להיות תאומה, ואפשר להגיד שהקנאה אף התחזקה. המשפט של עירית "שאפרת היא חברה הכי טובה וגם אחותי" נשמע פשוט, "מוש" בשפה של בתי המתבגרת.

עולם התאומים מאוד מסקרן - לעתים זה אפילו יכול להעלות תחושות של כמיהה וקנאה אצל מי שלא זכתה לתאום/ה.

מתוך כך, קיבלתי את המשימה של עריכת ראיון ל-2 תאומות בנות קיבוץ העוגן, **עירית ואפרת יעקב**.

כמו בכל דבר לא מוכר, התגבשו המון מיתוסים שמצמידים לתאומים. לקראת הפגישה עם עירית ואפרת, מצאתי מאמר מעניין הקשור בנושא זה, והחלטתי לבדוק האם המיתוסים שכולנו מכירים לגבי תאומים ותאומות אכן נכונים, או שסתם התרגלנו לחשוב כך.

מסקרנת מאוד יצאתי לפגוש את צמד הבנות החביבות.

תאומים הם כמו שני חצאים של אותו שלם

לא נכון! למרות הכינוי "איפרית", שהצמידו לעירית ואפרת, הן שתי נשים שונות ונפרדות עם זהויות עצמאיות. כילדות בקיבוץ, הן כנראה היו מאוד דומות במראה, עד שלפעמים היה קשה להבדיל ביניהן. גם עירית וגם אפרת אמרו שעדיף לטעות בשם, מאשר לקרוא להן בשם אחד המערבב את שני השמות. אז בבקשה, למי שעדיין קוראים לעירית ואפרת "איפרית" - אז תדעו שזה קצת מעליב ועדיף לנחש אם לא בטוחים.

בכל זוג תאומים יש תאום "טוב" ותאום "רע"

הכי לא נכון. בראיון הקצר שערכתי, הכרתי שתי נשים מכילות, אמפתיות וחמות אחת לשנייה, עם המון אהבה לחברים ולמשפחה. אומנם עירית ואפרת הלכו בדרכים שונות בבחירת מקצוע ועיסוק חיים, אך שתיהן מתעסקות בריפוי, טיפול ודאגה לאחר. עירית חזרה לאחרונה לגור בקיבוץ והיא וטרינרית במקצועה. כבר מגיל מאוד קטן, גילתה אהבה ודאגה לבעלי חיים. אפרת שהיום גרה בעמק יזרעאל, המשיכה בדרכה של **עופרה**, אימן, ועובדת כגננת בקיבוץ מזרע לילדים בני 3-4.

שניים זה תמיד ביחד

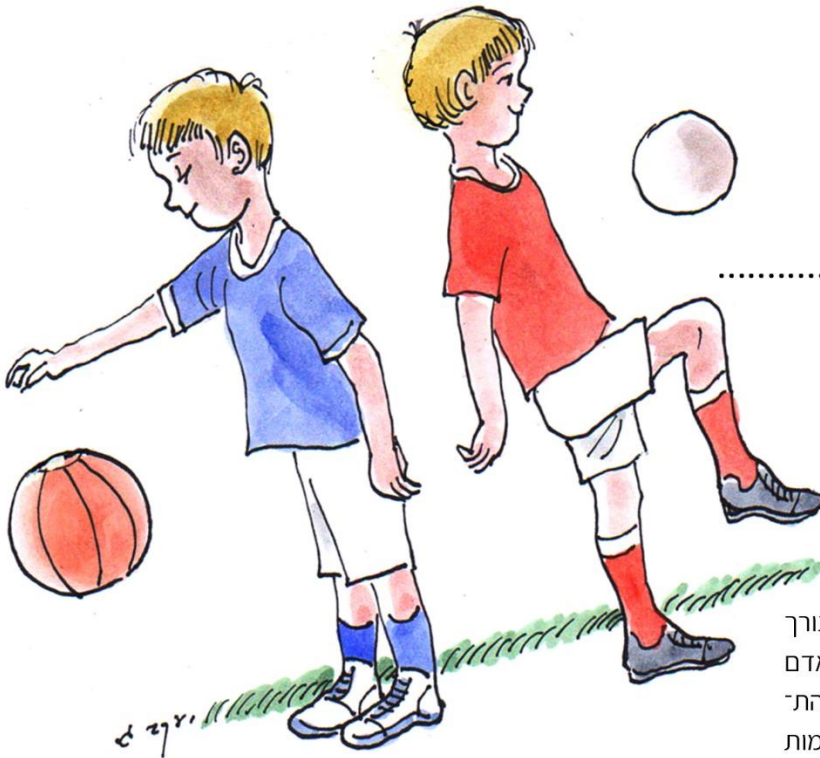
לא נכון. עירית ואפרת דיברו באהבה והערכה רבה להוריהם על הדרך שגידלו אותן. מגיל קטן, הן לא לבשו אותם בגדים ואף ההורים דאגו מאוד לפתח את הזהות האישית והמיוחדת של כל אחת. בבגרותן, עירית נסעה לחו"ל ובילתה ועבדה שם כמה שנים. אפרת לעומת זאת, מעדיפה את החיים בבית כאן בישראל.

לתאומים יש שפה משלהם וטלפתיה ביניהן

לרוב לא נכון. לעירית ואפרת יש קשר מאוד מיוחד, והחוט שקושר לאורך כל השיחה שלנו, היה המשפט "זה להיות אחות וחברה הכי טובה יחד", אך הן מאוד לא מתחברות למיתוס שיש "טלפתיה" בין תאומות/ים. יחד עם זה, למרות המרחק הגיאוגרפי שהפריד ביניהן בשנים האחרונות, הן אומרות ש"תמיד אנחנו שם האחת בשביל השנייה - לא משנה מה. הקשר מקבל עוד רבדים של עומק ואינטימיות אחרת."

אפונים בתרמיל

סמדר הראל פסיכולוגית חינוכית

"תאום ושמו תול

עוד תאום ושמו תיל.

דומים כמו שני אפונים בתרמיל...

גם אבא ואמא בכלל לא ידעו

מי זה מה, מה זה מי, אם זה הוא או ההוא.."

תול ותיל, מתוך "זרע הביפולו" / ד"ר סוס

היינץ קוהוט, אבי פסיכולוגיית ה-Self, דיבר על צורך בתחושת תאומות כצורך נפשי התפתחותי. החוויה של אדם כדומה לאחר בתחומים שונים, ולעיתים גם אימוץ דפוסי התנהגות ודיבור של אותו אחר במטרה לא מודעת להידמות לו, הוא ביטוי לצורך מוקדם להידמות לאחר משמעותי באופן שיאפשר גיבוש תחושת עצמיות ברורה ותחושת שייכות כחלק ממהו גדול יותר.

תאומות, היא אכן חוויה שונה וייחודית במובנים רבים. בקונטקסט התפתחותי, היא מזמנת גם דילמות ואתגרים המחייבים מודעות וחישיבה מצד ההורים והסביבה. כבר בראשית הדרך, נדרשת מההורים השקעה מעשית ורגשית שונה ומאתגרת. מושקעות טוֹ טאלית בתינוק אחד לא מתאפשרת, וישנו צורך "להתחלק" כבר בהתחלה ולהיות מכוונים לצרכיו של תאום אחד תוך הפניית קשב גם לצרכיו של האחר. נדרשת גמישות והתנהלות שונה מול כל אחד מהתאומים במקביל, בהתאם לטמפרמנט השונה של כל אחד מהם. הקשיים הקונקרטיים בהתמודדות מצריכים פעמים רבות לוותר על התנהלות ספונטנית המותאמת לצרכי הילדים, ועֵ שויים להוביל לרגשות אשמה ונטייה לפצות.

אחד האתגרים הפסיכולוגיים המשמעותיים במהלך שנות ההתפתחות של תאומים, הוא שמירה על איזון בין הצורך בנפרדות ובגיבוש זהות אישית מובחנת ובין הרצון להגן על הקשר ולשמר את הזיקה והזהות התאומית. בהתאם, המשימה המלווה את ההורים לאורך שנות ההתפתחות היא התייחסות לכל אחד מהתאומים כאל אישיות נפרדת, אך בקונטקסט זוגי. מעין הליכה על חבל דק בין פיצול מחד וסימביוזה מנגד. איבוד שיווי המשקל לאחד הצדדים, עשוי לפגום במרחב ההתנסות, במידת הגמישות ובהתפתחות הבריאה.

פיצול בין תאומים יכול להגיע דווקא מתוך ערנות לצורך בפיתוח נפרדות, אך הוא משקף היצמדות נוקשה לצורך זה ויישומו באופן מלאכותי, תוך הכחשת הזיקה והקרבה בין שניהם (משחקים וחברים נפרדים, הקפדה נוקשה על חוגים ותחומי עניין שונים, הפרדה פיזית, תיוג וסימון עליונות או נחיתות בתחומים שונים וכד').

סימביוזה לעומת זאת, משמעה טשטוש הנפרדות והתייחסות לכל אחד מהתאומים כאל חצי משלים (פנייה אליהם ברבים, לבוש זהה, העדר שונות, נטייה של ההורים למנוע ריבים, תחרות וקנאה, לפייס ולפצות).

הליכה זהירה של ההורים על אותו חבל דק ושמירה על איזון בשנות ההתפתחות של ילדיהם התאומים, תוכל לאפשר לשניהם להפוך לבוגרים אינדיווידואליים ועצמאיים בעלי העדפות ונטיות מובחנות, תוך שמירה על הקשר התאומי המיוחד.

ישנם שני עקרונות מרכזיים מוכרים המסייעים בניהול נכון של התהליך בשנות הינקות וכן בשלבים מאוחרים יותר.

עקרון התור - בניגוד לחששות, הטיפול בתינוק אחד בנוכחות השני הוא פעולה מרגיעה, ולא מעוררת קנאה, היות וגורמת להבנה של השני שבבוא תורו גם הוא יקבל מענה לצרכיו. דווקא היעלמות וטיפול "בסתר" כדי "שלא יקנא", מעוררת חשדנות וגורמת למתח. התור מאפשר לבנות יחסי אמון גם בנוכחות התאום השני ותורם להתקשרות בטוחה בין ההורה לכל אחד מהם.

עקרון הנדנדה - תאומים מעצם היותם תאומים, יוצרים הזדמנות מתמדת להשוואה. הנטייה לתייג את הילדים לפי תכונות בולטות, קצב התפתחות, טמפרמנט ויכולות, עלולה למנוע מהם את החופש להתנסות בתפקידים שונים ולבסס תחושת מסוגלות וערך עצמי. זוהי חלוקה נוחה אך נוקשה שרק מחזקת את הפיצול ואת הצורך בשני החלקים כדי להרכיב שלם. עקרון הנדנדה מאפשר ראייה גמישה והתייחסות לכאן ועכשיו, באופן שאין משהו קבוע ודברים יכולים להשתנות.

"...זה יהיה ברור! וכולם יראו שתול זה אני. ואני זה לא הוא"

פינת הפרגון

(ציילום: יעקב גוטרמן,
גליה אנדי פונטרמולי)

רוית ברוך, מרב אילן

לבני ובנות הנעורים – המלצרים האדיבים, החרוצים הבלתי נלאים, שלקחו חלק פעיל בתפעול הארוחה. מזגו יין לכולם, עמדו בדוכני האוכל, ומילאו אוכל לכולנו במהלך הארוחה כולה.

תודה לכם על מי שאתם ועל מה שיצרתם עבורנו.

התכנסנו בשישי בערב, ממש כמו פעם... השולחנות היו ערוכים ומי סומנים משפחות משפחות, יין חולק לכל המעוניינים - שהרי ידוע ש"יין ישמח לבב אנוש", **עמית פואה** פתח בסיפור עם מוסר השכל ובסופו הכריז שפעם שנייה זו כבר מסורת, **יעקב גוטרמן** בירך את כניסת השבת, וכשברקע צלילי המנון הקיבוץ, שמחנו לפגוש במלצרים הצעירים – בני הנעורים של העוגן, מגישים לנו אוכל עם חיוך רחב ואדיבות שאין לה סוף.

זוכרים את פינת הפרגון הנפלאה שיצר **עמרי הראל**?

זה הזמן לחזור לפינה זו...

ארוחת שישי בחדר האוכל חזרה ובגדול!

בהובלת **יואב סרוקה** וצוות נפלא שליווה אותו לאורך כל הדרך.

שאפו גדול ל:

רז אפרת - השף האחד והיחיד, שניצח על כל תזמורת עבודת המטבח, הבישולים והמטעמים הנפלאים, שטעמם הערב עדיין אצלנו בחיך...

עלי פוקס פריידין - אשת התפעול רבת הפעלים, על ההתמדה בפרסום, ההרשמה וכל השינויים והשיגועים שלנו החברים, וכל זאת בשלווה ובחיוך שהכל בסדר ואפשרי.

ריקי שנול פוקס - על הלוגיסטיקה ותקתוק חדר האוכל לרווחת כולם, על מתן הרגשת הבית, דאגה ותשומת לב לכל הפרטים הקטנים לכל סועד וסועדת מקטן ועד גדול.

מתן גל, מיכל גרציאני-סרוקה ותותי (טל) רפאל - על העזרה הגדולה והלב הרחב בנתינת ציוד חשוב, הכרחי ויקר ערך, שאי אפשר היה בלעדיו.

ללא החלום, האמונה, הדחיפה והרצון של יואב, כל זה לא היה קורה. יואב מצליח עם הרגע שלו, המשולב במילות פרגון נעימות ומחממות, למשוך אחריו אינספור מתנדבים הנרתמים ועוזרים בהקמת אירוע נפלא שכזה, כל אחד עפ"י כישורו ויכולתו.

ובל נשכח את כל המתנדבים הרבים והרבות מכל הגילאים, שעמלו שעות רבות, מאחורי הקלעים, בין הסיירים, המחבתות, הטיי-גונים וחיתוך הירקות. אלו שעזרו בהקמה, הזיזו כיסאות, הרימו שולחנות, סידרו מפות, ערכו כלים, וכמובן לאלו שעזרו ב"חיסול" בסיועם הערב, ועוד ועוד ועוד.

לכולכם תודה לכולכם ברכה.

כשרוצים ביחד - אפשר הכל!

קבלת שבת וטקס פרידה

רוית ברוך

בשישי אחה"צ, קצת לפני שהשמש החלה לשקוע, נפגשנו ילדים, הורים, צעירים, בוגרים, סבים וסבתות, אנשי חינוך ונציגי ההנהלה, בגן האירועים הקסום שלנו, לקבל את פני השבת יחד כקהילה מאוחדת.

הגענו כולנו להיפרד **מרעות קדר**, לאחר 10 שנות עבודתה בחינוך העוגן.

לא סתם בחרו להיפרד מרעות בטקס קבלת שבת - "לכולם היתה ברורה חשיבותה של הקהילה לרעות - קהילה מחנכת, תומכת ומקדמת". בטקס הוקראו ברכות חמות, שרנו שירים, טעמנו טעמה של חלת שבת טרייה, לגמנו יין ובעיקר נהנינו זה מחברתו של זה.

תודה לך רעות על עשור פורה ועשיר בחינוך ילדנו והצלחה בדרכך החדשה!

(צילום: לילך גל)

קהילה מחבקת גם בברזיל

רוית ברוך

בשבת ה- 11 בנובמבר בשעות אחה"צ, התכנסו במועדון וותיקי הקיבוץ וחברים רבים נוספים, למפגש קפה ומאפה תוצרת התנדבות ועשייה עצמית, ולשיח מקדים לקראת ההרצאה:

מאומצת - המסע לברזיל בעקבות המשפחה הביולוגית.

סיפורן המרגש של מרי ובר מקיבוץ עברון על סגירת המעגל החשוב בחייהן.

המפגש לווה בסיפורן האישי, בסיוע מצגת מהמסע לברזיל וסרטון שהופק ע"י הערוץ הברזילאי.

כמו תמיד, מפגשים הנבחרים בקפידה ומלאי עניין - תודה לקהילה מחבקת שמחבקת את כולנו עם המון נתינה, תשומת לב לכל הפרטים הקטנים והכל באהבה, סבלנות וחיוך על הפנים.

בפעם הבאה תגיעו - אל תחמיצו!!

מפי הטף

שמעה, ליקטה והביאה לדפוס:
איילת ענבר

רז פלג וייס, מנגב
לעופרי בת ה 2.5
את הפנים
שהתלכלכו.
עופרי: "אבא, מה
אתה מוחק לי
מהפנים?"

מייה פריידין בת 3:
"אמא מה זה בא לי?"
עלי: "בא לי זה מה את רוצה ..."
מייה: "לא אמא, בא לי זה
באינדונזיה..."

יונתן פוקס,
אוטוטו בן 5:
"אמא, את יודעת מה זה
'מעפן'? זה איש לא נחמד
שמעיף דברים..."

נמרוד עמית
בן 2.5,
שר בארוחה:
"עוד פירה, עוד פירה כמה
טוב יהיה בשנה בשנה
הבאה..."

מי אני ומה שמי?

ליאורה ויוסקה אגם

במסגרת נושא "תאומים"
שבגיליון זה, הנה "תאומים"
אסוג אחר.
למה שימשו ולמה שימש הגנן
פלצידים בראשיתו?

הברזייה

לסבתא תמר וסבא גיורא אופיר
לדודות נירית, ניצן והמשפחות
לעופר ומאיה ההורים הנרגשים
ברכות חמות ומזל טוב גדול

להולדת הבת **שחר**
אחות לגלי המתוקה.

לגדי גדיש הכתב הנמרץ שלנו
והאיש עם הזיכרון שלא נס ליחו,
ברכות חמות וזר איחולים
עם הגיעך לגיל 70
מאחלים כל חברי הקיבוץ.

תודה גדולה שלוחה
מקורין שמרר ומכולנו
למורדי בלייר
שמתקן בידי הזהב שלו כורסאות
שבורות במועדון לחבר
והכל באהבה ובהתנדבות מלאה.

לרופאה הצעירה והחיננית שלנו

ד"ר נטלי וייג

ברכות חמות ושאפו גדול, לרגל קבלת
התואר מומחה ביילוד וגניקולוגיה
לאחר שש שנות התמחות מפרכות.
המון הצלחה בהמשך הדרך.

לאמא מלכה קשת

לאחים עדן ושחר

ברכות חמות ומזל טוב גדול

לרגל נישואי בן ועדי.

הכל נשאר במשפחה

בתחרות גביע איגוד הג'ודו הראשונה
לעונת 2017/18 אשר התקיימה בתחילת
נובמבר ברעננה, זכה לני פוגל (הילר),
במקום שני בקטגוריית ילדים עד גיל 10.
ברכות חמות וכל הכבוד מכולנו!

מרוץ Night Run Tel Aviv

באירוע הספורט האורבאני

Night Run Tel Aviv

המתקיים זו השנה העשירית ברציפות,
לקחו חלק הפעם כ-25,000 רצים ורצות,
ביניהם גם נציגים לא מעטים מקיבוצנו,
שעלו על בגדי ספורט, נעליים מקצועיות,
הצטיידו בהמון אורך רוח
וגמעו בלי כל בעיות
את מסלול 10 הק"מ.

תנו כבוד ל: *

גיא רוזמן אורית גפן
אולגה גייזלר מור קורן עלי פרידין *

העוגן גם באבו דאבי

לכל מי שלא עקב אחרי עיתוני הספורט באוקטובר האחרון...

גיא פוגל, (בעלה של אדוה הילר), מאמן נבחרת הגברים בג'ודו, ליווה יחד עם אורן סמדג'ה, את חברי הנבחרת להישגים מרשימים:

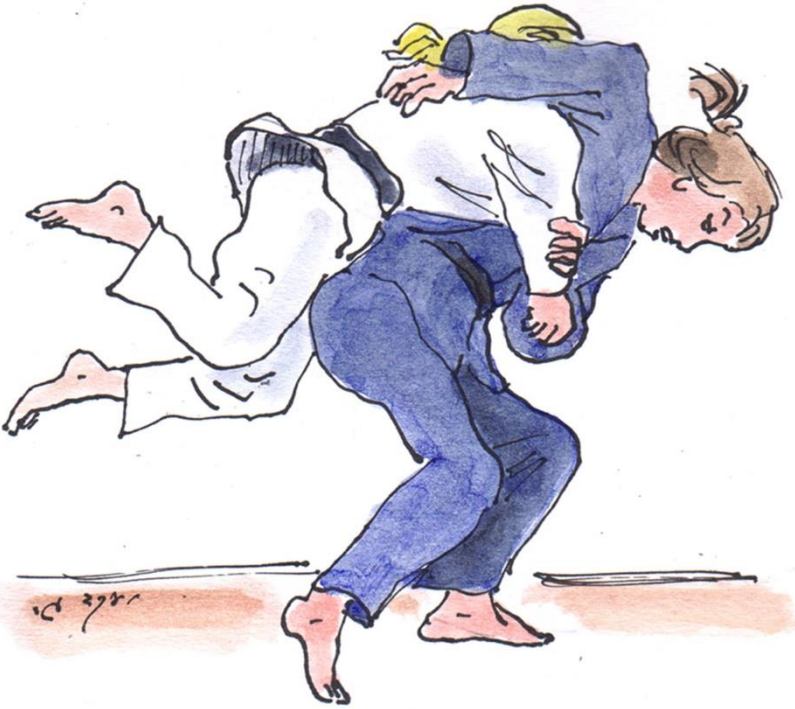
מדליית זהב לאורי ששון ולשגיא מוקי בגרנד פרי טשקנט.

מדליית זהב לטל פליקר, מדליות ארד לטוהר בוטבול, פיטר פלצ'יק ואורי ששון בגרנד. סלאם אבו דאבי.

את כל הספורטאים האלו, ליווה גיא במהלך הקרבות והתחרות כולה.

הטורניר באבו דאבי היה מלווה בכמה דרמות מחוץ למזרון, כאשר התברר כי הויזות לא התקבלו עד יום לפני התחרות. במשך השעות באבו דאבי, הייתה הנבחרת הישראלית מוקפת באבטחה כבדה, ובמהלך התחרות נאסר עליהם שימוש בסמלי המדינה והשמעת ההמנון.

למרות כל זאת - הצליחו הספורטאים לעמוד על הפודיום ולהוכיח שישראל היא מעצמת ג'ודו בכל מצב!

מבקשים להודות לכל מי שסייע לנו

בימים הקשים שקדמו לפטירתו של

שמואל ליכטבראון ז"ל, ובימים שבאו אחר כך.

החיבוק החם, ההתגייסות והעזרה הגדולה,

במיוחד של שירה אפרת,

עזרו ועוזרים לנו מאוד בהתמודדות הקשה,

ועל כך אנחנו אסירי תודה לכולכם.

אבי וחנה ליכטבראון

הקיבוץ משתתף בצערה של **זויה בודניצקי**

במות אביה **אנני** ז"ל

באוקראינה, לאחר מחלה ארוכה.

שלא תדעי עוד צער.

טיול משפחות אחרון לשנה זו יוצא לדרך...

נתראה במגרש החניה

שבת, 02 בדצמבר 2017

בשעה 7:50 בבוקר

המסלול: נחל יצפור שבגלבוץ

(המסלול מעט אתגרי ולכן הקטנטנים צריכים לבוא על מנשאים).

הביאו אתכם ארוחת בוקר, נשנושים לדרך, מים, כובע ונעלי הליכה.

ארוחת הצהריים עלינו.

כמקובל בכל טיול, החוויה מתחילה כבר על האוטובוס ולכן נמליץ לכולם להצטרף

לנסיעה באוטובוס.

פרטים נוספים והרשמה: אדוה הילר 050-3554919 רעות קדר 052-3202420

נועה גפן 052-3558086

נתראה...

ויהי אור - חג החנוכה בהעוגן

חנוכה מההרפתקאות!!

מסע בשבילי הקיבוץ והשדות

נגביר את האור

ונגבור על החושך

הלפיד יאיר את הדרך!

12/12 יום שלישי בשעה 16:30

איפה את/ה בחנוכה הזו?

מרק העגבניות של אנה וסלט הירקות הצבעוני עם פיתה קלויה של יולה

גליה אנדי פונטרמולי

נכון שלא שמתם לב שהגיליון כולו מוקדש לתאומים/ות?
סתתםם...

אז הפעם, נעים להכיר – זוג תאומות מקסימות... **יולה
ולנה**.

בתחילת הראיון ישר שאלתי שאלה שתמיד שואלים...
מי הגיחה ראשונה לעולם? זו היתה... יולה!

קצת על כל אחת לחוד לפני הביחד:

יולה

נשואה ל**ליאור**, יחד הם הורים לאורי בת השלוש וזיו
בת השנה.

יולה רופאה וטרינרית בכירה בבי"ח בהרצליה, ואהבתה
הגדולה היא כמובן בעלי חיים.

לנה

נשואה ל**רון**, הורים למאיה בת השמונה ו**גל** בן החמש
וחצי ובדרך לעוד בת. שיהיה בשעה טובה. לנה עובדת
בחברת "טבע תעשיות פרמצבטיות" בתחום ה -
Analytical Compliance של תרופות.

יולה ולנה, בנותיהם של **וורה** ו**שמואל איטקין**, ואחיותיו
של **מקס**, מתגוררים כולם בהעוגן.

תאומות תאומות, אך לדבריהן בנושא האוכל ממש
שונות... כל אחת וסגנון הבישול שלה.

יולה מעדיפה כמה שפחות מוצרי חלב ונטייה למוצרים
לא מעובדים, ולנה מעדיפה בישול חם ובייתי.

שתיהן מתגוררות בקיבוץ מאז עלייתה של המשפחה
מרוסיה בשנת 1991, למעט בתקופת הלימודים, אז
גרו מחוץ לקיבוץ. גם יולה וגם לנה אוהבות מאוד את
חיי הקיבוץ, את השקט, את האנשים, את מערכת
החינוך, ומברכות על הפעילויות הקהילתיות הרווחות
בקיבוץ.

בימים אלה הן טרודות כמו רובנו, מעצם המחשבה
שעתיד להיות באזורנו הירוק שדה תעופה, ומקוות
שבעקבות כל ההפגנות והפעילות מסביב, לא יקום ולא
יהיה!! ולזה אומר אני – אמן!

הפעם, בהמשך ל"רוח הגיליון", זכינו ב- 2 מתכונים.

יולה פינקה אותנו במתכון שמח של סלט צבעוני עם פיתה קלוייה.

הסלט הצבעוני עם פיתה קלוייה של יולה איטקין

מצרכים:

- 3 עגבניות
- 2 מלפפונים
- חצי סלסלת פטריות
- 1/3 כרוב אדום
- 2 גזר גדול או 2 קטנים
- 2/3 כוס עדשים שחורות מבושלות
- 3-5 פיתות

אופן הכנה:

לבשל את העדשים השחורות עד לריכוך מלא, מומלץ להוסיף לבישול מלח, פלפל וכמון. לקרר.

לחתוך את העגבניות, המלפפונים, פטריות וכרוב אדום (יחסית גס). לגרד בפומפיה את הגזר, לערבב את כל הירקות ולהוסיף אליהם את העדשים המבושלות. לתבל עם הרבה שמן זית, מלח פלפל ומעט לימון.

את הפיתות לחתוך למשולשים (אני מכינה 6 משולשים קטנים מכל פיתה), לפתוח אותם ולהניח על משטח ישר. על כל משולשי הפיתה להזליף שמן זית בנדיבות, לפזר זעזע וקצת מלח. חשוב למעוך את חתיכות הפיתה כדי ששמן הזית והתבלינים ייספגו ולשים לקלייה בתנור על 200 מעלות לכ-5 דקות - או עד שמשחימות.

מגישים את הסלט לצד חתיכות הפיתה המתובלות.

בתיאבון!!!

לנה פינקה אותנו במרק עגבניות חם המתאים כל כך לימי החורף הקרבים... הנה לפניכם המתכון:

מרק העגבניות של לנה פסוול

מצרכים:

- 8-10 עגבניות טריות חתוכות לקוביות
- 2 בצלים גדולים קצוצים
- 2 גזרים מגורדים
- 1 כוס גבעולי סלרי קצוצים
- 50 גרם חמאה
- 3 כפות שמן זית
- 1 כפית טימין + בזיליקום
- 1/2 כפית מלח
- 1/2 כפית פלפל
- 1 כפית סוכר
- 2 שיני שום
- 4 כפות קמח
- 5 כוסות מים

אופן הכנה:

מזהיבים במחבת - חמאה, שום, שמן זית, בצל, גזר וסלרי.

מוסיפים את העגבניות + מים + תבלינים ומרתיחים.

מבשלים על אש קטנה כ-1/2 שעה.

את הכל מרסקים עם בלנדר. וזהו. מוכן.

למי שרוצה - מוסיפים בצלחת המרק שמנת חמוצה/מתוקה.

מועצה אזורית עמק חפר-מרכז קהילתי אזורי

יום שני 11.12.17 החל מהשעה 16:30
באולם הישיבות הגדול בבניין המועצה

הנכם מוזמנים לכנס הכנה לפרישה של מרכז קשר והכוון מ.א עמק חפר

'מה אעשה לאחר הפרישה? כמה כסף צפוי לי ביציאה לפנסיה? איך להיערך לפרישה?
אם שאלות אלו מעסיקות אותך, את/ה מוזמנת לכנס

'גלישה לפרישה'

בתכנית:

16:30 - רישום, התכנסות וכיבוד

17:00 - ברכות

17:30 - חשיבות תכנון הפרישה

זכויות בגיל הפרישה

ההחלטות החשובות בחסכון

היבטים רגשיים- הערכות מנטלית לגיל הפרישה

20:00 - הצגת מרכז קשר והכוון וסיכום.

הכניסה חופשית אך כרוכה בהרשמה מראש: תמי סלוצקי בטלפון 050-5351606

המוסד לביטוח לאומי
National Insurance Fund of Israel

רשות שוק ההון
ביטוח וחסכון

ג'וינט ישראל
אשל

יחד בעשייה חברתית לסטם הזקנים
JDC

מועצה אזורית עמק חפר-מרכז קהילתי אזורי

מרכז קשר והכוון מזמין אותך להשתתף בסדנת הכנה לפרישה

הסדנה מיועדת לעומדים לקראת פרישה.
בסדנה יקבלו המשתתפים ידע וכלים להתנהלות כלכלית נכונה,
ולמיצוי זכויות מול הגורמים הרלוונטיים
(ביטוח לאומי, חברות ביטוח ופנסיה, רשויות וכו'),
תוך התמודדות עם השינוי והתהליכים הרגשיים בתהליך הפרישה.

תאריך פתיחה: 16.1.18

משך הסדנה: 4 מפגשים

אחת לשבוע בימי שלישי בין השעות 17:30-20:30

בחדר הישיבות בבניין המועצה האזורית עמק חפר - צומת רופין

מחיר לסדנה: 50 ש"ח

* תאריך אחרון לרישום 9.1.18

לפרטים והרשמה: תמי סלוצקי- מנהלת מרכז קשר והכוון 050-5351606 | 09-8981632

פעמונים
מגלים אחריות

המוסד לביטוח לאומי

ג'וינט ישראל
אשל

רשות שוק ההון
ביטוח וחסכון

האהבות שלי

רוית ברוך, מרב אילן

הגר ויובל אמסטרדם

נולדנו בתאריך 25.1.1989
הגר הגיחה ראשונה לאוויר העולם.
ילדיהם של יעל ואיתמר אמסטרדם,
אחים של חגית.
הגר לומדת אדריכלות בבצלאל.
מתגוררת בתל אביב.
יובל גר בהעוגן סיים לימודי גיאוגרפיה
ומדעי המדינה לפני כשנה,
עובד בגינון עם טל ואלישע.

קפה

הגר - מעדיפה קולה
יובל - שחור

מעצבן אותי

הגר - אנשים שלא
אוהבים חיות.
יובל - שהפייסבוק שלי
מלא בתמונות של
שקנאים.

כושר

הגר - רוכבת על
אופניים חשמליות
יובל - בשנה האחרונה
התחלתי לעשות
ספורט באופן קבוע
פחות או יותר. בקיץ
שחיתי ועכשיו אני רץ.

חנות אהובה

הגר - אוהבת מאוד את
urban outfitters
אך עדיין אין להם חנות בישראל.
יובל - משק פיין בבנימינה.

הדמיון בינינו

שנינו מעופפים, אומנותיים,
חסרי חוש קצב ומגיעים עם
הלשון לאף.

חוו"ל

הגר - לונדון. גרתי שם שנה,
ומאז נוסעת בכל הזדמנות.
יובל - נפאל.

טלוויזיה

הגר - אין לי טלוויזיה, אבל צופה
ביותר מידי סדרות דרך המחשב.
יובל - ערוץ 8 וכדורגל.

השוני בינינו

הגר קלילה וזורמת,
יובל מחושב יותר.

שישי

הגר - זמן להשלים סידורים שלא
הספקתי במהלך השבוע, ואם יוצא
מגיעה לקיבוץ לארוחת שישי.
יובל - קורא מוסף "הארץ"
(ומנסה לענות נכון על יותר מ-3
שאלות בחידון של ה 20 שאלות),
פוגש חברים.

מקום בילוי מועדף

הגר - גינת הכלבים השכונתית בת"א.
יובל - מגרש קט-רגל

אינטרנט

הגר - קוראת קצת כתבות, קצת
מדיה חברתית ועמודי השראה
בתחום העיצוב.
יובל - ערכים אזוטריים בויקיפדיה,
slow - האתר הישראלי של תנועת
ההאטה.

תחביבים

הגר - לצייר, לבלות עם
חברים, טיולים עם
הכלב.
יובל - לשחק כדורגל,
לצייר, ללכת ל'טישים'
חסידיים.

פאב

הגר - בעיקר בסביבה הקרובה
לדירתי בתל אביב, החברה
חשובה יותר.
יובל - 'גיזה' בבאר שבע.

שופינג

הגר - בגדים וחומרי יצירה
יובל - לא חובב גדול. אם כבר,
אז חנויות יד שנייה למיניהן.

מדף מועדף

הגר - מדף החטיפים בסופר.
יובל - המדף של המקרר בבית.

גילטי פלז'ר

הגר - גלידה. על כל טעמיה.
יובל - בשר.

9		8		7	6	5		4	3		2	1
	14	13				12			11			10
			19	18			17				16	
	21				20							
		27				26		25	24		23	22
												28
			32	31				30				29
	37				36	35			34	33		
44		43			42		41	40			39	38
			47			46						45
		50		49				48				
			56		55	54			53	52		51
										57		

מאוזן: 1. בין זוגות התאומים הראשונים בקיבוץ, (בן ובת) 10. שר, 11. לא ישן, 12. ים בדרום הארץ, 13. תאומה, שמה כחית בר יפה, 15. תאומים, בן ובת, אמא שלהם היתה אחות בקיבוץ, 18. לא עקשני, נוטה להסכים בקלות, 20. שם יפה של מישהו בקיבוץ, 21. בתוכה, 22. זוג תאומות שעלו עם הוריהן מרוסיה, 27. תבלין עיקרי במזון, 28. בין זוגות התאומים הראשונים, לא גדלו באותה קבוצה (בן ובת), כיום לא חיים בקיבוץ, 29. נהר באפריקה, 30. ירק בריא מאוד, מגדלים בגינה, 31. ממנה שואבים מים, 33. הביא בברית, 35. גוף שלישי רבים, 38. אחד המזלות, 42. אחת התאומות של משפחת גרנות, 45. לתאומה שנזכרה למעלה (1 מאוזן), נולדו גם כן זוג תאומות, 47. שלפוחית, 48. בסיס הגוף, 50. עבודה, 51. אור חזק, 54. שם פרטי של שחקנית מפורסמת, 57. זוג תאומות שנולדו בקיבוץ בתחילת שנות השמונים, אחת וטרינרית.

מאונך: 1. זוג תאומים מקסימים, בנים, בגן ירדן, 2. יסדו, הקימו בית, 3. לבוש לרגל, 4. שם האמא של זוג תאומות כאן, 5. נתן, העביר, 6. מילת ברירה, 7. מכון כושר בנתניה, 8. מטיל ומבקר בארץ אחרת, 9. זוג תאומים בן ובת, נולדו בשנות החמישים, גדלו בשתי קבוצות, אחד גר בקיבוץ, 14. אחת מזוג תאומות של משפחת פלג, 16. סיוט, חלום (כ"ח), 17. סירת אתגרית בצבא, 19. חיה לילית, 23. ארץ במזרח הרחוק, 24. גיל חופה, 25. סיר בישול סיני, 27. חיש, 32. בת הזוג של התאומות לבית גרנות, (משלימה את 42 מאוזן), 33. פגם, 34. חית בר יפה, 36. 10x10, 37. 36. חית בר יפה, 39. אפעל, 40. סוג של משקה חריף, 41. אשד, 43. זוז!, 44. אבן יקרה וחביבה על נשים, 46. הוכחה, מסירת עובדות בבית המשפט, 49. תאום, משלים את התאומה ב - 13 מאוזן, 52. חבר, ידיד, 53. בכי, 55. חצי צלוי, 56. גבעה גבוהה.

פתרון מי אני ומה שמי

בשנות החמישים כאשר הרפת והלולים בקיבוצנו התרחבו, נבנה הבניין לצורך ייצור תערובת לפרות ולתרנגולות. את מכון התערובת ניהל **איציק שרון** ז"ל. התערובת המוכנה הועברה למגדלי הסילו הצמודים. **יוסי** מספר שהתערובת להאכלת הפרות הכילה חרובים, ילדי הקיבוץ היו מחטטים בתערובת ושולפים פיסות חרובים ואוכלים להנאתם, שהרי ממתקים כמו אלה שבכלבו שלנו, לא היו אז... **דני** מוסיף שבכניסה למבנה היה בור מלא גרעיני דורה, שהילדים אהבו לטבול בו ולשחק.

אז מה היה לנו
ביתנו
נובמבר 2015-2017

